

vidde, at det er nødvendigt, at man bliver ved at fremsætte sine Krav og fremholde den Uretfærdighed, som den nuværende Toldlov er. Jeg siger, det er nødvendigt, at man atter og atter gentager denne Tale, forhaabentlig vil det en Gang lykkes at naa til et Resultat.

For to Aar siden, da denne Sag var til Behandling ved Finanslovens 1ste Behandling, udtalte den daværende Finansminister C. Hage følgende, som jeg skal tillade mig at oplæse efter Tidenden. Han sagde: „Regeringen agter ikke i indeværende Samling at fremsætte noget Forslag om en almindelig Toldreform, hvorvidt det vil kunne ske i næste Samling, er det ikke gørligt at sige, jeg kan ikke i Øjeblikket overse, om Betingelserne derfor ville være til Stede, men det forekommer mig ikke umuligt“. Altsaa, den daværende Finansminister udtalte, at det ikke var umuligt, at der kunde blive fremsat et Forslag i indeværende Samling. Det er hidtil ikke sket, om det kommer, ved man ikke, men det fortælles, at der er nedsat en Kommission af Embedsmænd, som have denne vigtige Sag under Overvejelse. Det forekommer mig, at Regeringen ikke har Ret til at dække sig bag ved en saadan Kommission. Enten en saadan Kommission af Embedsmænd, der i denne Sag ere uansvarlige, kan blive færdig med sine Overvejelser eller ikke, har Regeringen efter min Mening ingen Ret til at dække sig bag ved den. Det er Regeringens Pligt at handle i denne Sag og snarest muligt fremsætte Forslag om Ændring i vor Toldbeskatning.

Den højtærede Finansminister oplyste i den Tale, han ved Finanslovens Forelæggelse holdt, at den samlede Nationalindkomst i Danmark var 994 Mill. Kr., altsaa næsten 1 Milliard, og han sagde, at den Gennemsnitsskat, der betaltes heraf til Statskassen, var 6,2 pCt. Hvorvidt dette Tal er rigtigt eller ej, skal jeg lade staa hen, jeg tror, det er for lavt. Tallets Rigtighed staaer for den højtærede Ministers Regning, men hvis det er rigtigt, forekommer det mig, naar vi se paa, hvad de enkelte Samfundsklasser maa betale, at Uretfærdigheden bliver iøjnefaldende. Naar en af de største Samfundsklasser i Landet, nemlig Landarbejderne, ikke have en Indtægt, der overstiger 500—600 Kr. aarligt, og den Toldskat, en saadan Familie betaler ud af sit Forbrug, kan beløbe sig til 36 Kr. aarlig, vil det med andre Ord sige, at de fattigste og daarligst stillede Medlemmer i vort Samfund maa svare et Be-

løb, der er betydelig over det, som ellers er den sædvanlige Statsskat, de slippe nemlig ikke med disse 6½ pCt., det bliver vel en 7—8—9 pCt., der kræves af saadanne Landarbejdere. Lige over for disse Tal forstaaer jeg ikke, at Finansministeren, der vil gælde for en Demokrat, vil være bekendt Aar ud og Aar ind at opkræve disse store Indtægter for Statskassen. Jeg har fremdraget disse enkelte Træk af Arbejdet for en Toldrevision her i Landet, fordi det forekommer mig, at det er et godt Vidnesbyrd om, hvorledes et Parti, naar det gaar frem til Magten, kan glemme sin egen Fortid, kan glemme sin Afstamning, sine Løfter og sit Program.

Jeg skal derefter omtale nogle Punkter paa det forelagte Finanslovsforslag, hvor jeg vil bringe den højtærede Regering min Tak for de fremsatte Forslag. Der er saaledes Forslag om at forhøje Understøttelserne til de ikke pensionsberettigede Statsfunktionærer, disses Enker og Børn. Jeg takker Regeringen for, at dette Forslag er fremkommet. Det vil erindres, at vi fra Socialdemokratiets Side flere Gange, ja, mange Gange have fremdraget denne Sag, og at vi have stillet direkte Forslag om at forhøje disse Understøttelser paa Finansloven. Vi stillede endnu i sidste Samling Forslag derom, men disse Forslag kunde ikke blive vedtagne. Vi forhandlede saa med den højtærede Finansminister og toge vore Forslag tilbage i Haab om, at Sagen maatte blive dragen frem paa det næste Finanslovsforslag. Dette er altsaa sket, og jeg takker herfor. Det viser sig, at det er en Frugt af vore Anstrengelser, og det glæder mig, at Regeringen endelig har vist en lille Imødekommen paa dette Punkt. Man kunde ganske vist ønske dette Forslag bedre, end det er, navnlig er der en Side ved det, som jeg synes, Regeringen kunde have taget under Overvejelse. Det er den Ulighed, der findes f. Eks. paa Børneunderstøttelsens Omraade. Hvorfor skal et Barn, fordi det er saa uheldigt at være født under den højtærede Justitsministers Budget, have en mindre Understøttelse end et Barn, der er saa heldigt at være født f. Eks. under Kultusministeriets Herredømme. Det er sikkert ikke, fordi Justitsministeren er mindre Børneven end Kultusministeren, det tør man ikke forudsætte, men det er dog en Urimelighed at se, at Understøttelsen til et Barn paa Justitsministeriets Budget kun er 20 Kr., medens den hos Kultusministeren er 25, 30 eller maaske